Αλληλογραφία Πάννεκουκ – Καστοριάδη (1953 – 1954) : 1ο γράμμα

1ο γράμμα του Πάννεκουκ προς τον Καστοριάδη

Σας ευχαριστώ πάρα πολύ για τα έντεκα τεύχη του Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα που δώσατε στον σύντροφο Β… , για να μου τα δώσει. Τα διάβασα (αν και δεν τα έχω τελειώσει ακόμη) με μεγάλο ενδιαφέρον, επειδή αποκαλύπτουν την μεγάλη μεταξύ μας συμφωνία. Πιθανώς παρατηρήσατε το ίδιο πράγμα όταν διαβάζατε το βιβλίο μου Τα εργατικά συμβούλια. Για πολλά χρόνια πίστευα ότι ο μικρός αριθμός σοσιαλιστών που ανέπτυξε αυτές τις ιδέες δεν είχε αυξηθεί. Το βιβλίο αγνοήθηκε και αντιμετωπίστηκε με σιγή σχεδόν από όλο τον σοσιαλιστικό τύπο (με την πρόσφατη εξαίρεση του Socialist Leader του ILP). Επομένως, χάρηκα που άρχιζα να γνωρίζω μία ομάδα η οποία έφτασε στις ίδιες ιδέες από μία ανεξάρτητη διαδρομή. Την απόλυτη διαχείριση της εργασίας τους από τους ίδιους τους εργάτες, την οποία εκφράζετε λέγοντας: «Οι ίδιοι οι παραγωγοί οργανώνουν τη διαχείριση της παραγωγής», την περιέγραψα στα κεφάλαια για την «οργάνωση των χώρων εργασίας» και την «κοινωνική οργάνωση». Οι οργανισμοί που σχηματίζονται από συνελεύσεις των αντιπροσώπων και τους χρειάζονται οι εργάτες για συζητήσεις, τους οποίους εσείς αποκαλείται «σοβιέτ», είναι οι ίδιοι με εκείνους που εμείς ονομάζουμε «εργατικά συμβούλια».

Σίγουρα υπάρχουν διαφορές. Θα ασχοληθώ μαζί τους, θεωρώντας αυτό το κείμενο ως μία συμβολή στη συζήτηση του περιοδικού σας. Ενώ εσείς περιορίζετε τη δραστηριότητα αυτών των οργανισμών στην οργάνωση της εργασίας στα εργοστάσια μετά την κατάληψη της κοινωνικής εξουσίας από τους εργάτες, εμείς πιστεύουμε επίσης ότι οι οργανισμοί θα είναι αυτοί μέσω των οποίων οι εργάτες θα καταλάβουν την εξουσία. Για την κατάληψη της εξουσίας δε μας ενδιαφέρει καθόλου ένα «επαναστατικό

κόμμα» το οποίο θα αναλάβει την ηγεσία της προλεταριακής επανάστασης. Αυτό το «επαναστατικό κόμμα» είναι μία τροτσκιστική ιδέα, που (από το 1930) έχει βρει υποστηρικτές ανάμεσα σε πολλούς πρώην υποστηρικτές του Κομμουνιστικού Κόμματος απογοητευμένους από την πρακτική του τελευταίου. Η αντίθεση και η κριτική μας ανάγονται στα πρώτα χρόνια της Ρωσικής Επανάστασης, κατευθύνονται στον Λένιν και προκλήθηκαν από την στροφή του προς τον πολιτικό καιροσκοπισμό. Εμείς παραμείναμε εκτός της Τροτσκιστικής γραμμής: ποτέ δεν ήμαστε υπό την επιρροή του. Θεωρούμε ότι ο Τρότσκι είναι ο πλέον ικανός εκπρόσωπος του Μπολσεβικισμού και ότι αυτός θα έπρεπε να είναι ο διάδοχος του Λένιν. Αλλά, αφού είχε αναγνωριστεί στη Ρωσία ένας εκκολαπτόμενος καπιταλισμός, η προσοχή μας εστιάστηκε κυρίως στον δυτικό κόσμο του μεγάλου κεφαλαίου όπου οι εργάτες θα πρέπει να μετατρέψουν τον πιο αναπτυγμένο καπιταλισμό σε πραγματικό κομμουνισμό (με την κυριολεκτική σημασία της λέξης). Με την επαναστατική θέρμη του ο Τρότσκι γοήτευσε όλους τους αντιφρονούντες τους οποίους ο σταλινισμός πέταξε έξω από τα Κομμουνιστικά Κόμματα, και εμβολιάζοντάς τους με τον μπολσεβίκικο ιό, τους κατέστησε σχεδόν ανίκανους να κατανοήσουν τα νέα μεγάλα καθήκοντα της προλεταριακής επανάστασης.

Επειδή η Ρωσική Επανάσταση και οι ιδέες της εξακολουθούν να έχουν μια τόσο δυνατή επιρροή στις σκέψεις των ανθρώπων, είναι απαραίτητο να διεισδύσουμε βαθύτερα στο θεμελιώδη χαρακτήρα της. Με λίγα λόγια, ήταν η τελευταία αστική επανάσταση, παρόλο που διεξήχθη από την εργατική τάξη. Η «αστική επανάσταση» υποδηλώνει μια επανάσταση που καταστρέφει τη φεουδαρχία και ανοίγει το δρόμο προς την εκβιομηχάνιση, με όλες τις κοινωνικές επιπτώσεις που αυτό συνεπάγεται. Η Ρωσική Επανάσταση βρίσκεται επομένως σε ευθυγράμμιση με την Αγγλική Επανάσταση του 1647, και τη Γαλλική Επανάσταση του 1789, καθώς και με αυτές που ακολούθησαν το 1830, 1848 και 1871. Κατά τη διάρκεια αυτών των επαναστάσεων οι τεχνίτες, οι αγρότες και οι εργάτες βρήκαν την τεράστια δύναμη που απαιτούνταν για να καταστρέψουν το παλαιό καθεστώς. Αμέσως μετά, οι επιτροπές και

τα πολιτικά κόμματα των εκπροσώπων των πλούσιων στρωμάτων, εκείνων που αποτελούσαν τη μελλοντική κυρίαρχη τάξη, ήρθαν στο προσκήνιο και πήραν τον έλεγχο της κυβερνητικής εξουσίας. Αυτό ήταν φυσικό απότοκο, δεδομένου ότι η εργατική τάξη δεν ήταν ακόμη αρκετά ώριμη για να αυτοκυβερνηθεί. Σε αυτήν την κοινωνία εκμετάλλευσης των εργατών, η κυρίαρχη τάξη χρειάζεται μια κυβέρνηση αποτελούμενη από μία μειοψηφία λειτουργών και πολιτικών. Σε μία πιο πρόσφατη εποχή, η Ρωσική Επανάσταση φάνηκε να είναι μια προλεταριακή επανάσταση, με τους εργάτες να είναι οι συντάκτες της μέσω των απεργιών και των μαζικών δράσεων. Παρόλα αυτά το Μπολσεβίκικο κόμμα, λίγο-λίγο, πέτυχε αργότερα ιδιοποίηση εξουσίας (με την εργατική τάξη να είναι μία μικρή μειοψηφία ανάμεσα στον πληθυσμό των αγροτών). Έτσι, ο αστικός χαρακτήρας (με την ευρεία έννοια του όρου) της Ρωσικής Επανάστασης επικράτησε και πήρε τη μορφή του κρατικού καπιταλισμού. Από τότε, λόγω της ιδεολογικής και πνευματικής της επιρροής της στον κόσμο, η Ρωσική Επανάσταση έχει γίνει το ακριβώς αντίθετο της προλεταριακής επανάστασης που απελευθερώνει τους εργαζόμενους και τους καθιστά κύριους του παραγωγικού μηχανισμού.

Για μας η ένδοξη παράδοση της Ρωσικής Επανάστασης συνίσταται στο γεγονός ότι στις πρώτες εκρήξεις της, το 1905 και 1917, ήταν η πρώτη που αναπτύχθηκε και έδειξε στους εργάτες όλου του κόσμου την οργανωτική δομή της αυτόνομης επαναστατικής δράσης: τα σοβιέτ. Από αυτή την εμπειρία που επιβεβαιώθηκε αργότερα, σε μικρότερη κλίμακα στη Γερμανία, αντλήσαμε τις ιδέες μας σχετικά με τις μορφές μαζικής δράσης που είναι κατάλληλες για την εργατική τάξη, και που θα έπρεπε να εφαρμοστούν προκειμένου να αποκτήσει τη δική της ελευθερία.

Ακριβώς αντίθετες σε αυτό είναι οι παραδόσεις, οι ιδέες και οι μέθοδοι που προέκυψαν από τη Ρωσική Επανάσταση, όταν το Κομμουνιστικό Κόμμα κέρδισε δύναμη. Οι ιδέες αυτές, που χρησίμευσαν μόνο ως εμπόδια στη διόρθωση της προλεταριακής δράσης, αποτελούσαν την ουσία και τη βάση της Τροτσκιστικής προπαγάνδας.

Το συμπέρασμά μας είναι ότι οι μορφές οργάνωσης της αυτόνομης εξουσίας, που εκφράζονται με τους όρους «σοβιέτ» και «εργατικά συμβούλια», πρέπει να χρησιμεύσουν τόσο στην κατάκτηση της εξουσίας όσο και στην καθοδήγηση της παραγωγικής εργασίας μετά από αυτή την κατάκτηση. Κατ' αρχάς αυτό συμβαίνει επειδή η δύναμη των εργατών πάνω στην κοινωνία δε μπορεί να διατηρηθεί με κανέναν άλλο τρόπο, για παράδειγμα με ένα επονομαζόμενο επαναστατικό κόμμα. Δευτερευόντως, επειδή αυτά τα σοβιέτ, τα οποία αργότερα θα είναι απαραίτητα για την παραγωγή, μπορούν να σχηματιστούν μόνο μέσω της ταξικής πάλης για την εξουσία.

Μου φαίνεται ότι σε αυτό το σχέδιο ο «κόμβος των αντιθέσεων» του προβλήματος της «επαναστατικής ηγεσίας» εξαφανίζεται. Για την πηγή των αντιφάσεων, είναι η αδυναμία να εξισορροπηθεί η εξουσία κι η ελευθερία μιας τάξης η οποία κυβερνά η ίδια την τύχη της, με την αξίωση να υπακούει μια ηγεσία σχηματισμένη από μια μικρή ομάδα ή ένα κόμμα. Αλλά μπορεί να διατηρηθεί μια τέτοια απαίτηση; Αντιτίθεται εμφανώς στην πιο γνωστή ιδέα του Μαρξ, ότι δηλαδή η απελευθέρωση των εργατών θα είναι έργο των εργατών των ίδιων. Επιπλέον, η προλεταριακή επανάσταση δε μπορεί να συγκριθεί με μία απλή εξέγερση ή μια στρατιωτική εκστρατεία που πραγματοποιείται από μία κεντρική διοίκηση, ούτε ακόμη με μια περίοδο αγώνα όμοια, για παράδειγμα, με την σπουδαία Γαλλική Επανάσταση, η οποία δεν ήταν τελικά τίποτα παρά ένα επεισόδιο στην αστική άνοδο προς την εξουσία. Η προλεταριακή επανάσταση είναι πολύ πιο μεγάλη και βαθιά· είναι η ένταξη της μάζας των ανθρώπων στη συνείδηση της ύπαρξής τους και του χαρακτήρα τους. Δε θα είναι μία απλή αναστάτωση· θα διαμορφώσει το περιεχόμενο μιας ολόκληρης περιόδου στην ιστορία της ανθρωπότητας, κατά την οποία η εργατική τάξη θα πρέπει να ανακαλύψει και να συνειδητοποιήσει τις δικές της ικανότητες και δυνατότητες, όπως επίσης και τους στόχους της και τα μέσα του αγώνα. Προσπάθησα να επεξεργαστώ ορισμένες πτυχές αυτής της επανάστασης στο βιβλίο μου Les Conseils Ouvriers στο κεφάλαιο με τίτλο «Η Επανάσταση των εργατών». Φυσικά, όλο αυτό παρέχει μόνο ένα αφηρημένο σχήμα που μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να φέρει στο προσκήνιο τις διάφορες

δυνάμεις στη δράση και τις σχέσεις τους.

Είναι πιθανό να ρωτήσετε τώρα: Στο πλαίσιο αυτού του προσανατολισμού, τι σκοπό εξυπηρετεί ένα κόμμα ή μια ομάδα, και ποια είναι τα καθήκοντά της; Μπορούμε να είμαστε σίγουροι ότι η ομάδα μας δε θα καταφέρει να διοικήσει τις μάζες των εργατών στην επαναστατική τους δράση: εκτός από εμάς υπάρχει άλλη μισή ντουζίνα ή και περισσότερες ομάδες ή κόμματα που αυτοαποκαλούνται επαναστατικά, αλλά όλα διαφέρουν στα προγράμματα και τις ιδέες τους, και που σε σύγκριση με το μεγάλο Σοσιαλιστικό Κόμμα, αυτά δεν είναι παρά μόνο Λιλιπούτειοι. Στο πλαίσιο της συζήτησης στο δέκατο τεύχος της επισκόπησής σας, σωστά υποστηρίχθηκε ότι η συμβολή μας είναι ουσιαστικά θεωρητική: να βρει και να υποδείξει, μέσα από τη μελέτη και τη συζήτηση, την καλύτερη πορεία δράσης για την εργατική τάξη. Παρ' όλα αυτά, η εκπαίδευση δε θα έπρεπε να προορίζεται αποκλειστικά για τα μέλη μιας ομάδας ή ενός κόμματος, αλλά για τις μάζες της εργατικής τάξης. Θα εναπόκειται σε αυτούς να αποφασίσουν τον καλύτερο τρόπο για να ενεργήσουν στις συνελεύσεις των εργοστασίων και στα Συμβούλιά τους. Αλλά για να μπορούν να αποφασίσουν με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, θα πρέπει να διαφωτίζονται από καλά μελετημένες συμβουλές προερχόμενες από τον μεγαλύτερο δυνατό αριθμό ατόμων. Κατά συνέπεια, για μια ομάδα που διακηρύσσει ότι η αυτόνομη δράση της εργατικής τάξης είναι η κύρια μορφή της σοσιαλιστικής επανάστασης, θα θεωρείται ότι το κύριο καθήκον της είναι να πάει να μιλήσει με τους εργάτες, για παράδειγμα με τα μέσα δημοφιλών φυλλαδίων τα οποία θα ξεκαθαρίζουν τις ιδέες των εργατών, εξηγώντας τις σημαντικές αλλαγές στην κοινωνία, καθώς και την ανάγκη για τους εργάτες να αυτοοργανωθούν σε όλες τις δράσεις τους, συμπεριλαμβανομένης της μελλοντικής παραγωγικής εργασίας.

Εδώ λοιπόν έχετε μερικές από τις σκέψεις που θέτει η ανάγνωση των συζητήσεων που δημοσιεύτηκαν στο περιοδικό σας. Επιπροσθέτως, θα ήθελα να εκφράσω την ικανοποίησή μου από τα άρθρα στο «The American worker» που αποσαφηνίζουν ένα μεγάλο

μέρος του αινιγματικού προβλήματος της εργατικής τάξης χωρίς σοσιαλισμό, και το διδακτικό άρθρο για την εργατική τάξη στην Ανατολική Γερμανία. Ελπίζω ότι η ομάδα σας θα έχει την ευκαιρία να δημοσιεύσει περισσότερα άρθρα αυτής της επισκόπησης.

Θα με συγχωρήσετε που έγραψα αυτό το γράμμα στα αγγλικά, αλλά μου είναι δύσκολο να εκφραστώ ικανοποιητικά στα γαλλικά.

Η αλληλογραφία Πάνεκκουκ / Καστοριάδη αναδημοσιεύεται από το ηλεκτρονικό πολιτικό περιοδικό Viewpoint. Περισσότερα ΕΔΩ

Περιοδικό Βαβυλωνία #Τεύχος 14